

HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT THỪA KẾ HUYẾT BẢO KIẾM

Hừa dứt lời Tiêu Tương Tử đập mạnh côn khốc táng xuống trọng kiếm. Dương Qua vận nội lực vào kiếm. Nghe "phập" một tiếng khô khan, chỉ thấy côn khốc táng gãy thành bảy, tám khúc bay tung toé ra.

Tiêu Tương Tử kêu lên một tiếng:

- Thôi! Nguy rồi!

Lão lệ làng tháo lui. Nhưng Huyết thiết kiếm của Dương Qua đã lướt như bay, chém bên hữu một cái, chặt bên tả một nhất. Hai cánh tay của Tiêu Tương Tử lìa ra khỏi thân mình tức khắc.

Doãn Khắc Tây liền tung "Kim long tiên bảo" ra trước mặt che chở cho Tiêu Tương Tử lui ra.

Dương Qua đánh thẳng liên tiếp Trịnh Quan, Triệu Chí Kính, Ni ma Tinh làm mọi người đứng ngoài đều thất sắc. Lần này chàng đánh Tiêu Tương Tử bị thảm bại một cách đau đớn, ai nấy đều trở mắt nhìn, kinh hãi, thâm nghĩ:

- Võ công người này thật là kỳ dị quá!

Doãn Khắc Tây là một lái buôn miền Tây Vực, đôi mắt rất tinh đời, nên vừa thấy thanh trọng kiếm của Dương Qua đánh bật gậy sắt Ni Ma Tinh, lòng đã thầm đoán:

- Kiếm này có oai lực lạ thường, chắc có chất quý. Sao ánh thép trong màu đen có tỏa ra màu hồng, không lẽ dùng huyền thiết chế thành?

Huyền thiết là vật quý nhất trong thiên hạ, dù một lượng cũng khó kiếm. Hắn làm gì tìm được huyền thiết như vậy? Vả lại nếu kiếm này bằng Huyền thiết thì ít nhất cũng nặng đến sáu mươi cân, làm gì hắn sử dụng nổi?

Sự thật kiếm này nặng đến bảy mươi bốn cân, nếu không nhờ sức nặng lạ đời như vậy, thì dù cho nội lực Dương Qua mạnh đến đâu, cũng không thể phát ra thần oai như thế. Doãn Khắc Tây tuy tinh đời, nhưng không thể đoán thấu triệt được. Đến lúc thấy côn "khốc táng" của Tiêu Tương Tử gãy thành bảy, tám khúc, Doãn Khắc Tây tin chắc kiếm đó là thần vật. Doãn Khắc Tây vốn không có tánh a dua mấy, nhưng lúc trước đã theo nghề buôn châu báu, thấy vật quý lạ, lòng cũng muốn toan tìm cách mua đổi, hoặc lừa gạt cướp giật mới thỏa lòng. Hắn liền tung mạnh roi "Kim long tiên" ra cuốn phất vào trọng kiếm của Dương Qua. ở Tuyệt Tình cốc, Dương Qua và Doãn Khắc Tây đã có giao tình thân mật vui vẻ nên Dương Qua chưa có lòng???? (*mất mấy dòng*)

Dương Qua thấy "Kim long tiên" của Doãn Khắc Tây quán vào trọng kiếm, bình tĩnh hỏi:

- Doãn huynh, chúng mình chưa có gì xích mích nhau, xin huynh hãy rút roi về, để

tránh điều không hay. Trên nhu tiên có nhiều vật quý, nếu làm hư hao thật đáng tiếc!

Doãn Khắc Tây cười nhạt, nói:

- Vậy à ?

Gã liền chuyển sức giạt mạnh một cái. Dương Qua chỉ đứng yên như pho tượng đá, không thể nào làm lay chuyển được thanh kiếm!

Bây giờ Doãn Khắc Tây đứng sát bên thanh trọng kiếm, thấy rõ ràng thanh kiếm của Dương Qua do Huyền thiết đúc thành. Lòng gã thâm so sánh:

- Hột xoàn, kim cương là vật cứng nhất trong đời, bất cứ mình cọ trên vật cứng nào, đều có thể làm trầy vật đó, mà bây giờ những hột xoàn nằm trên roi kim long, mình đã gạch mạnh một đường dài trên thanh kiếm, nhưng thanh kiếm này không có tí hề hấn gì. Doãn Khắc Tây lòng nóng như lửa, nhưng thấy võ công đối phương quá lợi hại, mà chưa tìm được cách đoạt thanh bảo kiếm, cười mon trớn nói:

- Dương huynh võ công lúc này tiến bộ quá nhiều, thật đáng mừng! Tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Nói chưa dứt lời khách sáo, nhanh tay phóng ra một con dao găm, đâm thẳng vào ngực Tiểu Long Nữ. Nhất dao này Doãn Khắc Tây vốn không phải có ý đả thương Tiểu Long Nữ. Nhưng gã dùng lối dương Đông kích Tây, để cho Dương Qua buông kiếm cứu mạng Tiểu Long Nữ, thì gã có dịp đoạt được kiếm báu. Dương Qua vội nhảy qua bên tả hai bước, cho Tiểu Long Nữ tránh khỏi nhất dao. Doãn Khắc Tây quát lớn:

- Hãy buông kiếm.

Dương Qua thấy đường dao quá lợi hại, sợ Tiểu Long Nữ bị thọ thương, nên vội nghe lời buông mạnh trọng kiếm vào mình đối phương, kịp thời đưa tay trái về đỡ Tiểu Long Nữ né ra sau lưng tránh khỏi đường dao nguy cấp.

Doãn Khắc Tây lòng mừng khắp khởi, vận hết sức kéo roi để đoạt kiếm. Nghe "âm" một tiếng. Doãn Khắc Tây nhào ngửa xuống đất, cả roi lẫn huyền thiết kiếm đánh mạnh vào ngực. Gã nằm quần quai. Những ngum máu tươi tuôn trào ra cửa miệng!

Dương Qua tuy không có ý hại Doãn Khắc Tây nhưng vì muốn cứu mạng Tiểu long Nữ, chàng chuyển mình qua, nên tay trái trước khi buông kiếm bị một sức đẩy tới quá mạnh. Doãn Khắc Tây đã thừa biết "Huyền thiết kiếm" có một sức nặng lạ thường, nên phải dùng hết sức mạnh mới đoạt được bảo kiếm. Không ngờ sức đẩy kiếm của Dương Qua đã mạnh lại cộng thêm toàn lực Doãn Khắc Tây kéo đoạt thanh kiếm tạo thành cường lực như sông đời núi lở, đè vào ngực Doãn Khắc Tây. Dương Qua vội bước tới ba bước, đưa tay đón lấy trọng kiếm, trả nhẹ một cái, ai nấy đều chói mắt, vì các báu vật trên "Kim Long Tiên" lóng lánh roi lã chĩa trên mặt đất. Té ra trong lúc hai người đang dùng nội lực chọi nhau thì sợi Kim Long Tiên, nằm đây châu báu, bị chấn động đến rã ra từng mảnh một.

So với Ni ma Tinh và Tiêu Tương Tử, thì lương tâm của Doãn Khắc Tây lương thiện

hơn nhiều, chỉ vì một phút tham lam, nên bị thọ thượng nặng hơn hai người trước. Dương Qua tuy không thù oán Khắc Tây nhưng thấy gã đã cố ý dùng dao ám hại Tiểu Long Nữ, nên mặc dù thấy gã bị trọng thương chàng không lưu ý tới. Dương Qua nhìn sang Kim Luân Pháp Vương nói:

- Ngài Pháp Vương! Món nợ của tôi thanh toán bây giờ, hay để ngày sau?

Kim Luân Pháp Vương xảo quyết lạ thường, thấy Dương Qua đánh thắng liên tiếp ba cao thủ, chỉ dùng có một thế quá đơn sơ mà võ học cao siêu đến mức khó lường được, nếu lão có ra tay, tuy không bị như ba người vừa rồi, cũng khó mà thắng được. Lòng can đảm lão tự hỏi:

- Hôm nay anh hùng các nơi tụ đông thế này nếu mình sợ mà bỏ cuộc thì còn mặt mũi nào? Nhưng hấn lúc này chỉ còn một tay lợi hại thì bên tay cụt bị sơ hở, mình cứ tấn công bên đó, để kéo dài thời gian. Hấn phải bận tâm lo cho Tiểu Long Nữ, đến lúc tinh thần hấn bối rối, mình sẽ thừa cơ thủ thắng.

Hai tay cầm năm chiếc vòng kim khí lão chậm chậm bước tới, giữ vẻ mặt thản nhiên cười nói:

- Dương tráng sĩ! Chúc mừng tráng sĩ kỳ ngộ được thanh thân kiếm oai vũ tuyệt luân này!

Tiểu Long Nữ đang đứng dựa vào lòng Dương Qua, chợt thấy Kim Luân Pháp Vương tiến lên, sợ Dương Qua một mình không chống nổi địch thủ, liền nhỏ nhẹ nói:

- Anh Qua! Anh chọn cho em một thanh kiếm, mình dùng bài "Ngọc nữ tố tâm kiếm pháp" để trừ lão.

Dương Qua cảm động, khẽ nói:

- Cô! Cô cứ yên lòng, để một mình tôi đối phó cũng có thừa rồi.

Chàng quắc mắt nhìn Kim Luân Pháp Vương, lớn tiếng nói:

- Xin lão chớ điêu ngoa nói nhiều.

Dương Qua liền đâm thẳng Huyết thiết kiếm vào người Kim Luân Pháp Vương. Lão nhảy lùi lại vung tới một vòng Kim Ngân vang ra những tiếng "vu vu" nghe rợn người. Chiếc vòng xám ngất bay vèo tới, Dương Qua đưa kiếm lên róc một nhát. Chiếc vòng ấy liền quay đổi hướng, bay vòng qua đầu chàng, trở về tay Pháp Vương nên nhát kiếm đánh lên không trúng được. Lúc này chỉ nghe những tiếng ve ve, vù vù, vo vo không ngớt vang dậy. Ai nấy đều lóa mắt trước các tia sáng đủ màu, lập lòe. Năm chiếc vòng kim khí bay vèo vèo thành nhiều đường, tấn công khắp mình Dương Qua và Tiểu Long Nữ như một cơn vũ bão. Lân này Dương Qua đứng yên cố thủ, vì thấy trước năm đường kim khí ác liệt, chàng tính không thể tung kiếm đỡ hết được, nên cứ để kiếm che thân cho Tiểu Long Nữ. Nhưng không ngờ, năm chiếc vòng của Kim Luân Pháp Vương tung ra để thử sự hư thật mà thôi, nên các ám khí chỉ bay một vòng qua mình hai người, rồi bay lùi trở lại đôi tay Pháp Vương. Kim Luân Pháp Vương thấy Dương Qua không dám

đưa kiếm truy kích, nên thâm mừng:

- À! Mi không dám rời vị trí, sợ vết thương của Tiểu Long Nữ thêm phần trầm trọng, như vậy hai đứa bay đã nạp mạng cho ta rồi! Nếu cơ hội này ta không hại chúng bay thì sau này phải thêm một mối lo âu suốt đời.

Lão liên tung mình nhảy tới, chiếm phần ưu thế trong chiến trận. Dương Qua đã mất một cánh tay, mà còn bảo vệ một người bị thương. Theo lẽ người có thân phận như Pháp Vương, một kẻ có danh vọng, thì không bao giờ đánh với Dương Qua trong lúc này. Nhưng đối với Pháp Vương cho cảnh ngộ hôm nay là cơ hội quý báu vô cùng. Nếu không đánh hôm nay lão sợ mai sau Tiểu Long Nữ bình phục, hai người hợp sức thì không tài nào đấu nổi. Lão không cần nghĩ đến việc công bằng hay không. Sự kiện ấy, bao nhiêu người ngoài vòng chiến đấu thấy rõ. Dương Qua và Tiểu Long Nữ không thể nào toàn mạng được trước bàn tay ác độc của Kim Luân Pháp Vương. Mã Quang Tổ hối hả chạy đến quát lớn:

- Đại hòa thượng! Lão có phải là anh hùng hảo hớn hay không?

Pháp Vương làm thinh như không nghe, cứ lo luân chuyển năm chiếc vòng bay vút tới đối phương theo nhiều đường khác biệt, vang ra những âm thanh trầm bổng, hòa thành một âm điệu lạ thường, làm cho người nghe dễ rối trí.

Bỗng nhiên nghe Mã Quang Tổ "chao ôi" một tiếng, thì ra chiếc vòng bên tay trái của Pháp Vương bay xẹt qua, cạo mất một lớp da đầu của hắn, máu chảy lai láng. Chiếc vòng vừa lớn vừa nặng! Kim Luân Pháp Vương đã khéo léo đuổi Mã Quang Tổ bằng cánh uy hiếp tinh thần, để khỏi can thiệp vào.

Dương Qua thấy Tiểu Long Nữ đang đuối sức nên cứ cố thủ để cho nàng hồi tỉnh mới dám ra tay ác chiến. Kim Luân Pháp Vương lớn tiếng:

- Hãy cẩn thận này!

Bất thần năm chiếc vòng nhập lại, tiến vút tới bên mình Dương Qua và Tiểu Long Nữ. Đây là thế "Ngũ hổ xông trận". Dương Qua vận nội lực tung trọng kiếm, đánh phất qua một cái, nghe "leng keng" vang lên ba tiếng, tức khắc ba chiếc vòng vàng, đồng, sắt bay sang một bên. Chàng thuận tay chém luôn một lúc các vòng kim khí đều rơi xuống đất. Mắt mọi người đều hoa lên, chỉ thấy đất bụi cuốn tròn, bao phủ những tia sáng loang loáng của kim khí. Pháp Vương hét lên những tiếng vang trời, dậy đất, nhảy vút tới tung ra hai chiếc Kim Luân và Ngũ Luân. Lão nhặt tiếp vòng vàng, sắt, tung mạnh vào đầu Dương Qua. Dương Qua không đỡ nữa, chỉ nghiêng mình đâm thẳng huyền thiết kiếm vào ngực Pháp Vương. Lão vội tháo lui cách xa mũi kiếm hơn ba thước. Mũi kiếm tung thủ lạnh như chớp nhưng không thể nào đánh trúng lão được. Thế mà năm chiếc vòng không ngớt tấn công.

Trận chiến lúc này đôi bên đều vận công mãnh liệt, không có một chút sơ hở. Cứ mỗi nhát kiếm có thể hạ địch trong nháy mắt, và một đường ám khí bay vút tới trong tức khắc làm thiệt mạng người như không. Mọi người say sưa theo dõi trận đấu, bất giác

buốt miệng khen âm lên:

- Hay quá! Chưa từng thấy bao giờ!

Huyền thiết kiếm vừa đâm vút tới, liền thu lại đã thấy Dương Qua tung kiếm lên nghe "keng" một tiếng, chiếc vòng đồng đã đứt ra thành hai mảnh. Chàng không để cho hai mảnh vòng rơi xuống đất, liền quét lưỡi kiếm qua, hai mảnh vòng biến thành bốn.

Huyền thiết kiếm tuy không bén, nhưng Dương Qua đã dùng nội lực theo lối "vô kiếm bất thôi" nên không có một vật cứng nào có thể chịu nổi. Mọi người từ trước đến nay đã kinh hãi sức lợi hại, cứng rắn năm vòng tròn của Pháp Vương, đến bây giờ lại thấy oai lực lạ thường trên thân kiếm của Dương Qua, nên đều kinh sợ tưởng như trên lưỡi kiếm có một thần phép nào vậy.

Trong khoảnh khắc, năm chiếc vòng của Pháp Vương đã bị tiêu huyết hết ba. Nhưng lão vẫn còn khỏe sức như thường, múa động vòng vàng và sắt, chia ra tấn công Dương Qua và Tiểu Long Nữ. Tuy Pháp vương chỉ còn hai chiếc ám khí, nhưng Dương Qua chém những nhát kiếm ác liệt mà vẫn không thể hạ được đối thủ vì thân pháp lão quá nhanh, còn Dương Qua không dám truy thủ mãnh liệt, sợ cử động quá mạnh làm tổn thương đến Tiểu Long Nữ.

Kim Luân Pháp vương thấy địch thủ không thể tấn công ác liệt nên lão dùng đôi vòng đánh tả công hữu kích, thật thần dũng tuyệt luân. Còn huyền thiết kiếm của Dương Qua chỉ dùng những đường chậm chạp, cứ bình tĩnh để cho Pháp Vương biến thủ đủ cách. Cứ như thế đấu đến năm mươi hiệp, đôi vòng của Pháp Vương đập téo lại, bay vút vào ngực Tiểu Long Nữ, Huyền thiết kiếm của Dương Qua liền đâm thẳng ra, nghe "phập" một tiếng, mũi thiết kiếm dính chặt vào hai chiếc ám khí. Đôi bên đều có sức hút nội công quá mạnh nên hai người kèm nhau không nhúc nhích. Dương Qua cảm thấy nội lực của đối phương càng lúc càng tăng, lòng thầm lo:

- Mình tuy đã cùng đấu với lão nhiều lần nhưng không ngờ lão có nội lực thâm hậu như thế này.

Bây giờ Dương Qua và Kim Luân Pháp Vương dùng nội lực chọi nhau, nhưng oai thế của Huyền thiết kiếm không thể lay chuyển được đôi vòng kim khí. Vì Pháp Vương luyện công đã lâu năm, nội lực đã thâm hậu hơn Dương Qua. Nếu hai bên dùng nội lực đấu nhau, trong thời gian lâu ắt Dương Qua không thể chịu nổi. Dương Qua vừa giao đấu, vừa suy nghĩ:

- Mình dùng nội lực chống với lão là phí sức, mà không thể thắng được. Mình như lão tiến gần tay áo, rồi bắt thân phất vào mặt lão để có dịp hạ thủ.

Tay trái Dương Qua từ từ thu trọng kiếm về lần lần, hai người cách xa từ năm thước, đến bốn thước rồi lại gần thêm.

Hai tên đại đệ tử của Kim Luân Pháp Vương là Đạt Nhĩ Ma và Hoắc Đô mãi đứng kèm ở bên lão bây giờ chúng thấy sư phụ chúng đẩy lui địch thủ, lòng mừng vô cùng, vội tiến sát tới gần Dương Qua. Đạt Nhĩ Ma tâm địa chất phác, chỉ lo cho thầy lúc an nguy,

nên sẵn bước tới. Nhưng Hoắc

Đô lòng lại nham hiểm, thừa thế thắng của thầy hấn, tiến bước theo để ám hại Dương Qua. Hấn giả vờ phe phẩy cây quạt đề hầu Pháp Vương nhưng sự thật hấn đã dùng ám khí trong cây quạt bắn ra. Hoắc Đô thâm tính:

- Mình trừ được Dương Qua rồi, thì chỉ còn ba thầy trò mình võ nghệ nhất định. Mọi người, dù họ có thấy sự ám hại kín đáo của mình, cũng không ai dám phát giác ra gian kế. Nhưng họ có nói ra đi nữa thì lại làm gì nổi ba thầy trò mình.

Hoắc Đô đưa quạt phe phẩy, đôi mắt đăm đăm nhìn Dương Qua. Thân hấn chậm chậm bước tới.

Khuu xứ Cơ và Vương Xứ Nhất, đã nhiều kinh nghiệm, nên đoán biết Hoắc Đô muốn giúp thầy hấn. Hai người nhìn nhau một cái, lòng đều thâm nghĩ:

- Dương Qua tuy là thù địch của Toàn Chân giáo, nhưng tánh đại trượng phu làm việc gì cũng quang minh. Dù thắng hay bại, đều có bản lĩnh cương trực. Chung nam sơn đầu có dung túng bọn gian ngoa như thầy trò Kim Luân Pháp Vương vậy được?

Hai vị đạo già liền xách trường kiếm, tiến tới gần trận địa, bốn mắt chiếu thẳng vào mặt Hoắc Đô. Trong tức khắc song kiếm của hai vị đạo sĩ Toàn Chân đưa thẳng trước mặt Hoắc Đô. Hấn thất kinh chạy lui, không dám làm liều nữa. Bây giờ Dương Qua thâm trọng kiếm về, Pháp Vương chỉ còn cách chằng chùng ba thước, chằng thâm tính:

- Để lão tiến thêm chùng nửa bước nữa, mình có thể phát tay áo ra được, tuy không làm lão thiệt mạng cũng có thể làm cho lão choáng váng ngay.

Pháp Vương thấy vai mặt Dương Qua hơi nhúc nhích, có ý khả nghi. Lão là con người thông minh tuyệt đỉnh có thể biết được dụng ý cả đối phương, nên thâm tính:

- Mình phải dùng tương kế tựu kế! Hấn phát tay áo một cái, tất sức lực tay trái hấn phải dồn qua vai mặt. Lúc ấy nội lực ở trong thanh kiếm sút đi mình tấn công thật gấp, thì hấn phải trọng thương ngay.

Tiểu Long Nữ dựa vào mình Dương Qua từ lúc mới giao đấu tới giờ ở trong cơn hôn mê không hay biết gì cả. Nhưng thỉnh thoảng Dương Qua tìm vận nội lực cho nàng, các huyết quản lưu thông điều hòa lại, cơ thể mỗi lúc một nóng dần. Tiểu long Nữ cảm thấy người chằng toát ra hơi nóng liền mở mắt nhìn thấy ngực chằng ướt đầm mồ hôi. Nàng liền lấy vạt áo nhẹ lau cho chằng. Thấy chằng không để ý nàng đưa mắt nhìn theo ánh mắt chằng, bất giác nàng kinh hãi. Té ra đôi mắt của Pháp Vương như hai cái chuông đồng đang trao trao nhìn, cách nàng không đầy bốn bước. Tiểu Long nữ sợ hãi vội nhắm nghiền mắt lại cố hồi tâm thâm nghĩ:

- À! Mình đang nương tựa bên chằng mà đôi mắt dữ tợn của lão như có ý gì đây? Nàng mở mắt lại thấy Pháp Vương tiến tới gần thêm. Tiểu long Nữ không nghĩ tới lúc này Pháp Vương đang giao đấu với Dương Qua, chỉ biết lão hòa thượng là cừu địch với nàng, nên không để lão đến phá giờ phút hạnh phúc của nàng và Dương Qua. Tiểu Long

Nữ liền thò tay vào túi, lấy ra một mũi "Ngọc Phong kim châm" chậm chậm phóng vào mắt trái của Pháp Vương.

Đừng nói đến kim châm có chất độc, dù một mũi kim tầm thường, đâm vào nhãn cầu, thì mắt cũng đui mất. May là Tiểu Long Nữ không để ý đến việc giao đấu giữa Pháp Vương và Dương Qua, đồng thời sức nàng còn yếu, nên phóng kim châm hơi chậm.

Pháp Vương đang cùng Dương Qua chọi nhau đến lúc khản cấp, mặc dù thấy kim châm của Tiểu Long Nữ từ từ đâm tới, nhưng lão vô phương chống đỡ. Mắt lão thấy kim châm càng lúc càng gần. Bỗng nghe lão quát lên một tiếng, đôi vòng tống mạnh tới, người lão lộn ngược về phía sau. Lão gượng dậy, chưa đứng vững, lại ngã nhào xuống đất. Đạ Nhĩ Ma và Hoắc Đô thất thanh kêu:

- Sư phụ! Sư phụ!

Hai người lướt tới toan đỡ thầy. Dương Qua đã chém tung hai nhát, hai chiếc vòng vàng sắt của Pháp Vương bị vỡ làm bốn mảnh. Chàng liền tiến tới ba bước, vung kiếm chặt xuống mình Pháp Vương. Pháp Vương chưa bình phục, nên ngồi bẹp dưới đất, không còn một tí sức nào để tránh né.

Đạ Nhĩ Ma vội đưa cây Hoàng kim chùy lên, Hoắc Đô tung cây quạt thép lên, cùng gạt vào thanh Huyền thiết kiếm của Dương Qua. Nhưng nhát kiếm chém xuống quá mạnh, hai gã đệ tử Pháp Vương chịu không nổi, đồng thời hai người quy chân xuống. Họ cố che chở cho thầy nên tung binh khí lên, ưỡn ngực ra đỡ liều. Sức lực trên thanh kiếm của Dương Qua quá mạnh. Đạ Nhĩ Ma và Hoắc Đô đều cảm thấy như các đốt xương trong người đều rã ra hết. Hoắc Đô nói:

- Sư huynh? Anh cố chống đỡ một mình để tôi cứu sư phụ ra trước, rồi sẽ tiến vào tiếp sức với anh.

Hai người hiệp sức còn chưa chống nổi, nếu một mình Đạ Nhĩ Ma, thì làm sao đỡ được sức mạnh của Huyền thiết kiếm? Nhưng Đạ Nhĩ Ma nghĩ đến thâm ơn của thầy, nên thấy lúc nguy muốn xả thân để cứu thầy.

Đạ Nhĩ Ma lưỡng lự đáp:

- Được!

Hắn cố sức giữ vững cây Hoàng kim chùy đỡ thanh trọng kiếm. Họ chỉ nói chuyện với nhau bằng tiếng Tây tạng nên Dương Qua không hiểu được ý của họ. Chàng cảm thấy sức đỡ của đối phương thành linh giảm bớt, mà Hoắc Đô đã tung mình nhảy ra ngoài. Tên Hoắc Đô thật là xảo trá. Hắn đã dùng mưu để thoát cơn nguy, chứ đâu có ý cứu thầy?

Hắn vừa nhảy ra được, liền nói với Đạ Nhĩ Ma:

- Sư huynh, để tiểu đệ về Tạng Biên rèn luyện thêm võ công mười năm nữa đệ sẽ trở lại tìm họ Dương trả thù cho sư phụ và sư huynh!

Dứt lời hắn đã tung mình đi mất. Đạt Nhĩ Ma bị Hoắc Đô xí gạt, nên cơn giận xông lên! Nhưng đang ở dưới oai lực mãnh liệt của thanh trọng kiếm, Đạt Nhĩ Ma không biết làm sao để trừ đũa phản thầy, lừa bạn cho hả giận, bèn nhìn Dương Qua nói:

- Đại sư huynh! Huynh tha cho tiểu đệ một lần, để cứu sư phụ tiểu đệ về, và tìm tên sư đệ lòng lang dạ thú ấy băm thây ra muôn mảnh, rồi tiểu đệ sẽ trở lại cho đại sư huynh định đoạt. Lúc ấy dù có xương tan thịt nát tiểu đệ cũng cam tâm.

Dương Qua thấy Đạt Nhĩ Ma là con người trung nghĩa, nên thương tâm không nỡ xuống tay. Chàng cúi nhìn đôi mắt dịu hiền của Tiểu Long Nữ đang thỏn thức nhìn chàng. Trong nháy mắt, tất cả những ý niệm báo thù, báo oán đều tiêu tan hết. Chàng nâng thanh huyết thiết kiếm, lên bảo:

- Tha mạng cho người, hãy lui đi !

Đạt Nhĩ Ma liền đứng dậy cúi đầu thi lễ cảm ơn Dương Qua đã tha mạng. Bây giờ Kim Luân Pháp Vương vẫn ngồi bẹp dưới đất, không cử động được. Đạt Nhĩ Ma lo công thân lên lưng không kịp nhặt hoàng kim chùy, vội cất bước chạy tuốt xuống núi. Dương Qua chỉ còn có một tay, đã sử dụng trọng kiếm, đánh sáu vị cao thủ của Mông Cổ đều đại bại. Bọn vũ sĩ thấy sáu người đều bị trọng thương cả đâu còn dám hó hé gì, chỉ lo xúm khiêng bọn Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây đi mất. Mã Quang Tổ bước tới trước mặt Dương Qua nói:

- Tiểu huynh nay thật tài tình.

Dương Qua nói:

- Mã đại ca, đồng bọn của anh đều bắt lương hết, nếu anh cứ chung sống với họ, ắt phải chịu thiệt vậy anh hãy từ biệt hoàng tử Hốt Tất Liệt, trở về quê cũ sống cho yên.

Mã Quang Tổ gật đầu nói:

- Tiểu huynh nói rất phải!

Gã đưa mắt nhìn qua Tiểu Long Nữ, hỏi:

- Bao giờ tiểu huynh thành thân với tân nương để tôi ở lại uống ly rượu mừng, có được không?

Mã Quang Tổ tính tình khờ khạo, nhưng chân thật. Lần đầu tiên ở Tuyệt tình cốc đã quen gọi Tiểu long Nữ là cô dâu mới nên cứ mãi cho nàng là tân nương. Dương Qua gượng cười, đưa mắt nhìn qua mấy trăm đạo sĩ ở chung quanh.

Mã Quang Tổ nói:

- Ô! Còn bao nhiêu đạo sĩ này chưa cút đi. Vậy để tôi giúp bạn cho.

Dương Qua thâm nghĩ:

- Nếu cứ một chọi một, thì bọn đạo sĩ này không thể chống lại mình. Nhưng họ cùng hợp sức đánh một lượt, tình thế chắc nguy hiểm vô cùng, đại gì mình để người bỏ

mạng vô lối.

Dương Qua lớn tiếng nói:

- Anh hãy mau trở về đi, một mình tôi đối phó đủ rồi.

Mã Quang Tổ hơi kinh ngạc, nhưng liền sực tỉnh vỗ tay reo:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Như cả một bọn hòa thượng còn chưa đánh lại bạn, thì bọn đạo sĩ này có đáng gì? Thôi xin chào tiểu đệ và tân nương, Mã quang Tô này lui về!

Mã Quang Tổ cười ha hả, rồi kéo lê cây đồng côn vào núi. Chỉ nghe tiếng đồng côn va chạm vào đá vang lên, rồi từ từ chìm đắm vào trong hoang vắng lặng xa xôi. Dương Qua chống trọng kiếm xuống đất, lạnh lùng nhìn bọn đạo sĩ.

Khuu Xứ Cơ lớn tiếng bảo:

- Dương Qua! võ công của my đã luyện đến mức này, thật đã vượt quá nhiều, bọn ta khó bì kịp. Nhưng Toàn Chân giáo có mấy trăm đệ tử ở đây, my thấy có thể phá vòng vây nổi chăng?

Dương Qua đưa mắt nhìn, thấy tứ bề kiếm quang loang loáng. Cứ bảy đạo sĩ hợp thành một đội, trùng trùng điệp điệp, vây kín chàng và Tiểu Long Nữ ở giữa. Chính trong lúc chàng đang kịch chiến với Pháp Vương thì đạo sĩ Toàn Chân giáo đã bày bố thành chiến trận rồi. Sắp theo lối: bảy tên đạo sĩ tầm thường thì liên kiếm hợp sức để có thể chống được một cao thủ thượng thừa. Lại còn năm vị cao thủ Toàn Chân đã vang tiếng trên giang hồ nữa. Bây giờ các đạo sĩ đã tung kiếm sắp tấn công. Dương Qua "hừ" một tiếng, dắt Tiểu Long Nữ tiến về hướng Đông. Hai người đi chưa được năm bước, lập tức có bảy tên đạo sĩ tung kiếm cản lại. Dương Qua quá tức, đưa trọng kiếm chém tới một nhát nghe những tiếng "leng keng" vang lên, tức khắc bảy thanh kiếm đều gãy hết. Trong tay bảy người chỉ còn cầm cán không nên họ vội tháo lui đi hết. Bọn Khuu Xứ Cơ đã từng gặp nhiều cường địch lạ thường nhưng chưa lúc nào thấy có kiếm uy hùng như Dương Qua vậy.

Vương Xứ Nhất liền hô to, hạ lệnh:

- Toàn cơ diện quang hậu bích!

Dương Qua vẫn tự nhiên dắt Tiểu Long Nữ bước tới nữa thì cũng gặp bảy tên đạo sĩ khác. Nhưng bảy tên này không tung kiếm quét ngang một lượt, giao nhau thay đổi vị trí một cách lẹ làng, hợp thành những song kiếm tả xung hữu đột. Tuy cũng lanh lẹ mà chỉ trong giây lát, liền nghe "ôi ối" mấy tiếng, đã có hai tên bị trọng thương, người cụt chân, người bị gãy lưng, còn những người còn lại cũng liên tiếp ngã gục xuống hết. Cũng lúc ấy mười bốn thanh trường kiếm khác đã chỉ thẳng vào lưng Dương Qua và Tiểu Long Nữ rồi. Nếu chàng hồi kiếm chém lại cũng có thể bay một phần trong mười bốn kiếm, nhưng sợ còn sót mấy mũi họ đâm liền tới thì còn gì mạng Tiểu Long Nữ?

Dương Qua đang do dự lại có bảy thanh kiếm nữa chỉ thêm vào hông phải của Tiểu Long Nữ. Đến cảnh này, Dương Qua có liều mạng sống của chàng, cũng hết phương giải

cứ cho Tiểu Long Nữ!

Khuru Xứ Cơ đưa tay, quát lớn:

- Hãy dừng tay!

Hơn hai chục thanh kiếm loang loáng ánh thép, đều lui ra cách xa Dương Qua và Tiểu Long Nữ chừng ba tấc rồi dừng hẳn lại. Khuru Xứ Cơ nói:

- Long cô nương, Dương Qua! Tôn sư của chúng ta đều có tình cảm sâu đậm với nhau. Nhưng Toàn Chân giáo hôm nay ý đồ thủ thắng, thì có vinh dự gì? Hơn nữa Long cô nương đang bị trọng thương. Bởi thế người xưa bảo: "Oan gia nên giải, không nên buộc", vậy hai người hãy về đi còn những điều hiểu lầm lâu nay, mặc cho ai phải quấy. Bây giờ chúng ta xóa bỏ tất cả! Hai người nghĩ thế nào?

Dương Qua cùng Toàn Chân giáo vốn không có thâm thù đại oán gì. Chàng lên Chung Nam Sơn hôm nay chỉ vì đi tìm Tiểu Long Nữ, chứ đâu có ý phá hoại Toàn Chân giáo? Nghe Khuru Xứ Cơ nói chàng thầm nghĩ:

- Mình chỉ cứu mạng cho Tiểu Long Nữ cần hơn, chứ đấu chi với bọn người này! Thắng bại đâu đáng kể?

Chàng định đáp lời Khuru Xứ Cơ, lại nghe Tiểu Long Nữ bất giác hỏi:

- Doãn Chí Bình đâu rồi?

Lung Doãn Chí Bình bị vòng Kim khí Pháp Vương nghiền nát, trước đó lại bị một nhát kiếm Tiểu Long Nữ? hai vết thương chí tử, nhưng chưa chết, được bọn sư đệ cứu cấp chàng. Bây giờ chàng nghe giọng nói của Tiểu Long Nữ tuy êm dịu nhưng đối với chàng chẳng khác nào một tiếng sét. Không biết một luồng sức mạnh từ đâu sinh ra, đột nhiên chàng nhảy dựng lên xông vào rừng gươm, nói:

- Long cô nương! Tôi ở đây này?

Tiểu Long Nữ nhìn Doãn Chí Bình một hồi, thấy đạo bào dính đầy những vết máu, nét mặt tái ngắt. Nàng run run giọng nói:

- Anh Qua! Cái trong sạch của em đã bị người này làm ô nhục, nếu em lành bệnh cũng không thể chung sống với chàng được. Nhưng hẳn... hẳn đã xả thân cứu em, vậy anh cũng không nên giết hại hẳn làm gì. Chẳng qua phận số em bạc mệnh!

Lòng nàng trong sạch ngây thơ, tuy ở trước mặt người yêu và mấy trăm đạo sĩ, mà vẫn nói thẳng việc này ra mới lạ hơn lòng thành thật của nhiều người trên đời.

Tiểu Long Nữ đứng yên một lúc, cười toại mãn, rồi khẽ nói với Dương Qua:

- Anh Qua! Bây giờ em được chết bên anh, lòng em... em thấy cũng sung sướng rồi!

Nàng nói đến đây như có điều gì ngạc nhiên khẽ hỏi tiếp:

- À! Con gái của Quách đại hiệp chặt mất cánh tay anh, gây ra sự giận hờn giữa nàng và anh, rồi sau này ai săn sóc cho anh?

Dương Qua dịu dàng bảo:

- Cô! Cô phải sống! Chúng mình luôn luôn sống bên nhau.

Doãn Chí Bình nghe đến câu: "Hắn đã xả thân cứu em, vậy anh cũng đừng nên giết hắn, chẳng qua phận số em bạc mệnh!", lòng chàng đau như cắt thâm tự trách:

- Chỉ vì một phút nông cuồng của mình, hại đời nàng chung thân bất hạnh, thật mình cũng chưa đền được tội!

Doãn Chí Bình lớn tiếng nói:

- Xin sư phụ cùng bốn vị sư thúc, đừng làm khó Long Cô nương cùng Dương tiểu hiệp nữa, đồ đệ tội rất nặng.

Doãn Chí Bình tung mình nhảy lên, lao vào chín mũi kiếm đang dí gần lưng Dương Qua và Tiểu Long Nữ. Trong nháy mắt các mũi kiếm đâm lủng cả mình Doãn Chí Bình! Biến cố này xảy ra quá đột ngột, ai nấy đều kinh hãi la lên nhưng không tài nào cứu được. Bọn đạo sĩ nghe Tiểu Long Nữ nói, rồi lại thấy Doãn Chí Bình nhận tội như vậy, đều biết rõ đệ tử của họ đã dùng thủ đoạn gì làm ô nhục đến Tiểu Long Nữ. Còn Toàn Chân ngũ tử đều là những đạo sĩ theo luật nghiêm cẩn, nên lòng xấu hổ trước tội lỗi đã rõ của người trong môn phái họ. Họ muốn nói vài lời xin lỗi, nhưng thật quá ngượng lời.

Khuu Xứ Cơ nhìn kiếm trận đang bao vây

Dương Qua và Tiểu Long Nữ, quát lớn:

- Kiếm trận hãy lui đi!

Chỉ nghe vang lên nhưng tiếng "leng keng" không ngớt, mọi người đều tra kiếm vào vỏ và nhường ra một lối đi. Tay áo của Dương Qua vẫn quán băng ngang lưng Tiểu Long Nữ, bảo vệ tấm thân kiều diễm của nàng. Bất giác chàng nhớ lại:

- Có một bữa vào năm ấy, cô và mình cùng ở trên Chung Nam Sơn. Cô có hỏi mình: "Có muốn lấy cô làm vợ không?". Lúc ấy quá đột ngột mình không trả lời. Nhưng cũng vì đó mà khơi mầm cho bao nhiêu sự khổ đau sau này. Bây giờ thời gian không bao lâu, mình phải làm cho cô được mãn nguyện. Dương Qua định ý xong, liền nói:

- Cô, đừng nghĩ đến danh phận thầy trò nữa, cũng không nên nói đến tiết sạch giá trong. Chỉ cần chúng mình yêu nhau đủ rồi! Đã yêu thì đâu còn cái gì đau khổ trên đời và bạc mệnh nữa? Còn người ngoài muốn nghĩ thế nào, hay nói cách gì cũng mặc cho họ.

Tiểu Long Nữ nổi mừng khôn kể, đôi mắt dịu dàng nhìn chàng, khẽ hỏi:

- Anh Qua! Anh nói thật hả! hay anh vì muốn cho em mừng, mà cố nói những lời vừa rồi?

- Không! Tôi nói thật đấy! Vì tôi mất cánh tay có lẽ nàng thương tôi gấp bội! Còn nàng là người yêu của tôi từ xưa nay, tôi đã hằng mơ ước, giờ đây mới được nói thật.

Tiểu Long Nữ thở thê:

- Đúng vậy, trên đời này ngoài anh với em ra, không còn ai biết thương xót mình nữa.

Mấy trăm đạo sĩ trong Trùng Dương cung đều là những người tu hành, nghe qua những lời ân ái của hai người, đều sững sốt nhìn nhau. Có người mặt lại đỏ bừng. Tôn Bất Nhị liền quát:

- Hai người hãy rút mau đi cho rảnh mắt chúng ta! Trùng Dương là nơi thanh tịnh, không được ở nơi đây nói những lời phi lễ như vậy.

Dương Qua nói:

- Năm xưa Trùng Dương tiên sinh cùng Lâm tiên sinh của phái Cổ Mộ vừa là đôi trai tài gái sắc, không biết vì những điều cổ quái nào, làm cho hai vị tiên sinh phải di hận. Hôm nay chúng tôi sẽ đứng trước bàn thờ Trùng Dương sư tổ để lạy làm lễ thành thân cho linh hồn của Lâm sư tổ chúng tôi được hả dạ.

Tiểu Long Nữ mỉm cười nói:

- Anh Qua! Anh tính hay quá!

Năm xưa Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh đều có thâm tình với nhau, việc này Toàn chân ngũ tử đều biết rõ. Vương Trùng Dương thì tuyệt tình xuất gia, còn Lâm triều Anh đã ngao ngán sống trong Cổ Mộ hoang liêu, người đời sau nhắc đến việc này đều khen Vương Trùng Dương dứt được tơ tình, thật đúng tay anh hùng hảo hán. Nhưng nghĩ đến một tuyệt thế giai nhân võ công danh trấn giang hồ như Lâm Triều Anh lại khóa tuổi xuân xanh trong ngôi Cổ mộ ai nấy cũng phải hết lòng thán phục. Lúc Dương Qua nhắc đến việc này, bọn đạo sĩ tuổi trẻ đều ngơ ngác không hiểu gì cả, còn những người già, đều rung động trong lòng. Tôn Bất Nhị quát:

- Tiên sư lấy đại trí tuệ, đại định lực xuất gia sáng giáo, tâm huyết của tiên sư đâu có dễ gì để bọn hậu sanh như mi đoán ầu vậy? Nếu mi còn dám to gan nói xàm, thì đừng có trách kiếm ta vô tình.

Ngày xưa giữa "Anh hùng đại yến" Dương Qua đã cự tuyệt Tôn Bất Nhị Bà đã khiếp sợ những nhất kiếm ác độc của chàng rồi. Nhưng hôm nay bà ta ỷ thế của bọn Khuru Xứ Cơ, nên dùng lời quở trách bọn hậu sanh. Hơn nữa bà ta là người tu muốn giữ vẻ tôn nghiêm cho Trùng Dương cung. Lúc nghe Dương Qua tính chuyện làm lễ kết hôn với Tiểu Long Nữ ở trước bàn thờ tổ, một nơi mà ai nấy đều ngưỡng mộ sùng bái, bất khả xâm phạm thì ai cũng phải chau mày.

Nhưng Dương Qua và Tiểu Long Nữ như không nghe nói gì. Bỗng nhiên nghe "soạt" một tiếng, gương của Tôn Bất Nhị đã tuốt ra khỏi vỏ. Dương Qua quắc mắt lạnh nhạt nhìn bà ta một cái rồi ngơ đi, lòng thâm nghĩ:

- Mình phải lập tức thành thân với nàng ngay bây giờ, nếu không cử hành hôn lễ tại đây, để ra ngoài Trùng Dương cung thì vạn nhất vết thương của nàng bất trị mà chết,

nàng sẽ mang hận dưới tuyền đài.

© [HQD](#)